

Det centrale for udvalget har her været børnetilskudslovens kontante offentlige ydelser, der er af stor økonomisk betydning for forældrene.

Er der tale om fælles forældremyndighed, hvor barnet mest bor hos den ene, er forholdet det samme, som hvis der ikke var fælles forældremyndighed – den reelt enlige forsøger får børnetilskuddet/ungdomsydelsen, hvis barnet bor hos vedkommende.

Er der tale om, at barnet bor lige meget hos begge forældre, er det den af forældrene, på hvis adresse barnet er tilmeldt folkeregistret, der er berettiget til at modtage tilskuddet, og hvis indtægt lægges til grund.

Udvalget har dernæst overvejet, i hvilket omfang det var nødvendigt at ændre bistanndslovens regel om, at pligten til at yde bistand påhviler det sociale udvalg i opholdskommunen.

Det drejer sig her om børn, der bor lige meget hos begge forældre, og hvor disse bor i hver sin kommune.

Hvis man i denne situation fastholder opholdskommunen som kriterium, vil det kunne have den konsekvens, at barnet f.eks. kunne miste sin daginstitutionsplads i moderens kommune i den periode, det bor i faderens kommune, og omvendt. Udvalget har naturligvis en formodning om, at de to kommuner ville kunne træffe en aftale om, at barnet beholder sin institutionsplads, og at udgifterne deles mellem kommunerne. Men udvalget har dog fundet, at det ville være den enkleste løsning rent administrativt, at barnets folkeregisteradresse blev lagt til grund. Dette ville medføre, at forældrene fik en ret til f.eks. at få barnet skrevet på venteliste til en daginstitutionsplads i barnets folkeregisterkommune.

Den her skitserede problemstilling er efter udvalgets opfattelse også til stede for så vidt angår revalideringsinstitutioner og særlige daginstitutioner for børn og unge med vidtgående fysiske eller psykiske handicap. For disse institutioners vedkommende skal der blot foreligge den situation, at forældrene bor i hver sin amtskommune. Udvalget har derfor valgt også at lade folkeregisteradressen være afgørende her.

Udvalget har dernæst overvejet, i hvilket omfang de øvrige ydelser, som bistanndsloven hjemler, skulle ydes af den kommune, hvori barnet opholder sig på et givet tidspunkt (op-

holdskommunen), eller af den kommune, hvori barnet har folkeregisteradresse.

Ved afgørelsen heraf har udvalget lagt vægt på, om den ønskede ydelse var konkret begrundet i barnets eget behov og i princippet uafhængig af forældrenes forhold. Hvis det er tilfældet, finder udvalget det væsentligt, at kun ét socialt udvalg skal være pligtigt at yde bistand. Ydelser, der gives efter § 48 og § 58, dvs. begrundet i merudgifter som følge af forsørgelsen af et hjemmeboende fysisk eller psykisk handicappet barn samt hjælpemidler hertil, er efter udvalgets opfattelse ydelser, der skal følge barnet, hvorfor det vil give en del administrativt besvær og usikkerhed for barnet, såfremt to forskellige sociale udvalg skulle træffe beslutning om i princippet samme ydelse.

Omvendt har udvalget fundet, at hvis det drejer sig om ydelser, der gives til familien og herunder til barnet, må det være opholdskommunen, der er forpligtet.

Ydelser af denne karakter er rådgivning og tilsyn, døgngleje og anbringelse uden for hjemmet med og uden samtykke. Ved disse ydelser vil det som oftest dreje sig om en samlet vurdering af familiens situation, hvor det stedlige sociale udvalg må være den rette myndighed.

Endelig har udvalget fundet, at f.eks. hjemmehjælp er en ydelse, der er konkret begrundet ved selve opholdet hos en af forældrene, hvorfor man må vælge at lade det sociale udvalg i opholdskommunen være forpligtet.

Udvalget har dernæst overvejet, hvilken anden lovgivning der vil kunne berøres af forældrenes valg af fælles forældremyndighed, og har herunder bemærket, at indenrigsministeren for så vidt angår sygehusloven og sygesikringsloven agter at underrette amtskommuner og kommuner om, at et barn, der er underlagt fælles forældremyndighed, og som opholder sig lige meget hos hver af forældrene, skal betragtes som havende bopæl hos den af forældrene, på hvis folkeregisteradresse barnet er tilmeldt.

Udvalget vil samtidig henstille til de ministre, på hvis ressortområde der kan opstå tilsvarende problemer, at tage initiativ til lovændring eller eventuel ændring af bekendtgørelser m.v., således at folkeregisteradressen bliver det kriterium, der skal lægges til grund